

Понякога Орфей се сърдеше и на Кир, макар и да знаеше какво значеше забрана от близките на владетеля. Но все пак, защо Кир не се мярна поне веднъж с лодката си, защо не мина наблизо за да му вдъхне малко кураж, за да го ободри... Имаше минути, когато Орфей се превиваше от болка само като си помислеше, че с малкия рибар се е случило нещо лошо. „Ами ако е умрял?“ ужасяваше се Орфей. И той си представяше неговата стара, болна, толкова добра майка без нийде никого в света. Кир беше едничката утеша, едничката опора в живота ѝ. Без него тя ще умре от глад... Да знаеше, че е останала самичка, Орфей ще я прибере. С нея, струваше му се, той би могъл да живее по-радостно. Защото тя ще му напомня за неговата майка, която сигурно го чака да се върне...

И ето, една топла, свежа сутрин, ногато пак беше се облегнал на прозореца и гледаше с безразличие навън към морето, Орфей трепна и извика от радост. Да, това беше той, това беше Кир, все такъв опален от слънцето и ветровете, бодър, ловък и смел. Кир забеляза своя приятел и махна с ръка. Орфей му направи знак да се върти все тук — той ще нареди да се срещнат.

След малко един от прислужниците махаше на верния Кир. Той завъртя лодката до малкия кей. Поръчаха му да налови риба за техния господар и сам да му я занесе. Орфей хапешеолната си устна и гледаше като закован от прозореца на голямата стая. Той видя как прислужникът предаде нареддането му и как Кир кимна с глава, как завъртя лодката си и как се отдалечи. Орфей остана на прозореца докато малкото рибарче да се завърне с връзка прясна риба. Орфей прегледа рибата и поръча на прислужника да я занесе на го-